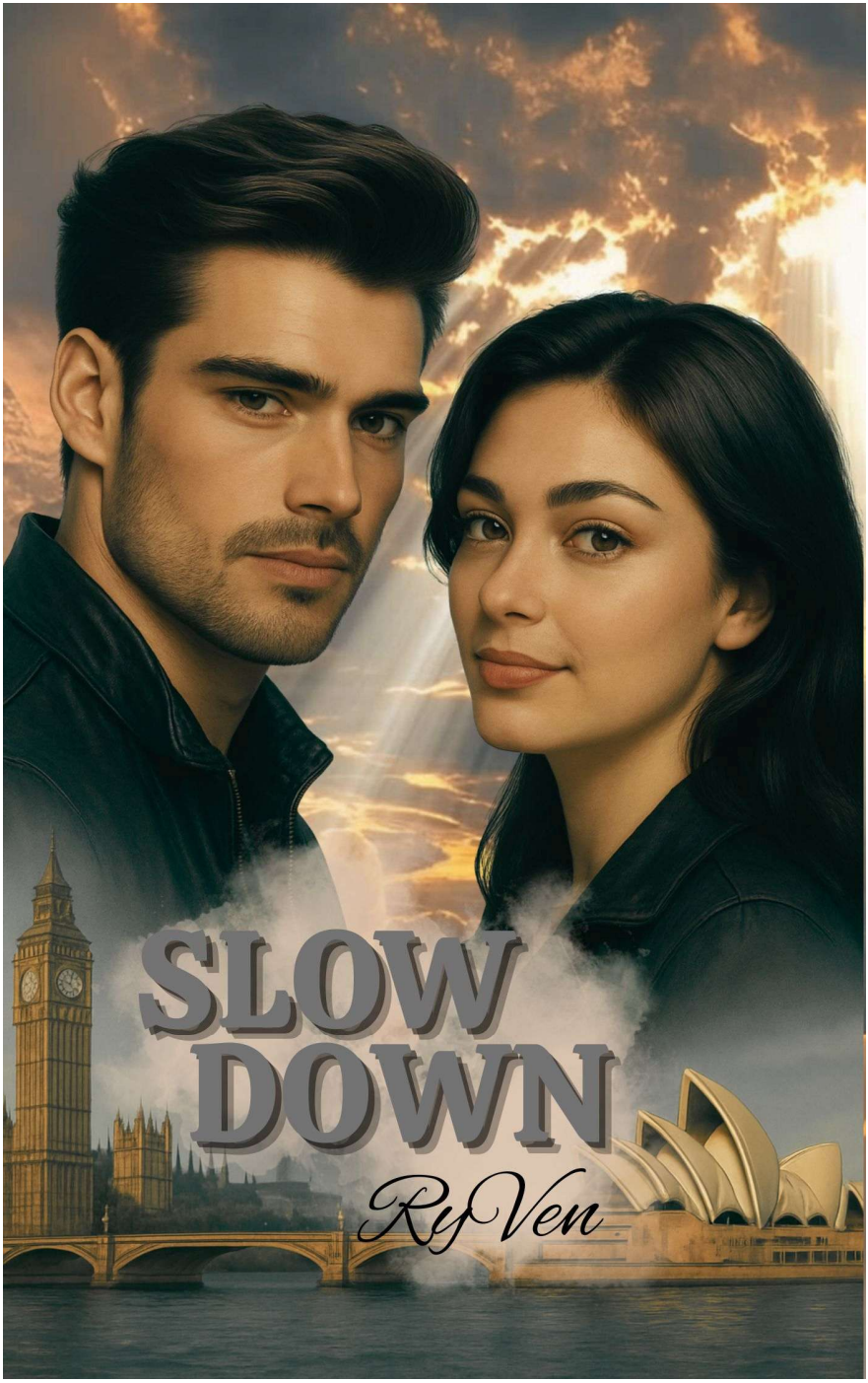
SLOW
DOWN
RyVen

SLOW DOWN

RyVen

ZPOMAL

PLAY LIST
SLOW DOWN
Přidávám odkaz na playlist, který mě provázel při psaní příběhu Nat a Martyho.
Můžete jej klidně doplnit o vlastní písně, které by se vám k němu hodily.

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 117. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © RyVen
Korektura, redakce, stylistika:
Eva Lenská, Tomáš Rejc
Petra Čechová, Monika Kurucová
Obálka © RyVen

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-85-9 (epub)
978-80-53064-86-6 (PDF)

Věnování

Tuto knihu věnuji mé jediné dceři.

Určitě jednou přijde čas, že si ji i ty přečteš. Mám tě ráda.

Anotace

Nat a Marty se setkají v době, kdy se oba potýkají s vlastními démony.

Náhodné setkání, ze kterého by snad mohlo být i víc.

Pro ni jsou láska a sex záchranné lano.

Pro něj jsou láska a sex závislost.

Někdy až taková, že je pohltí oba.

Nejdřív však musí najít jeden druhého, a přitom neztratit sami sebe.

Vyhraje jeho drsná minulost a její deprese, ztráty a stres?

Nebo je tohle ten správný způsob a jejich cesta k uzdravení?

SLOW DOWN je intenzivní příběh o lásce, odvaze a touze změnit sám sebe. O tom, že každá změna musí začít v nás.

Nic nelze uspěchat, proto zpomal!

Poznámka: Příběh obsahuje žhavé erotické scény.

Doporučený věk: 16+

Prolog

(Současnost)

Zase na sebe řvou. Jako vždy, každý večer. Poslední dobou se k tomu schyluje už i přes den. Lepší se jim v takových okamžicích klidit z cesty, nějaký čas už, bohužel, oběma.

Sedím na schodech a poslouchám jejich hádku. Svírá mě strach a smutek, ale vím, že nesmím zasahovat. Po dvaceti letech manželství se rozhodli rozvést. Je to příšerné, ale na druhou stranu jediné možné řešení.

Otec ji už nějakou dobu podvádí. Kdyby jeho zálety nebyly tak nápadné, tak veřejně viditelné, pak by se s tím snad i smířila, stejně jako dosud. Ale takhle… Už i ona chce z toho začarovaného kruhu pryč. Je to pořád dokola. Celou dobu věřila, že se změní, což se nikdy nestane.

Nejvíc to po… minulý rok. Konal se firemní večírek a všichni spolupracovníci si měli přivést své partnery. Ne že by oba nepracovali u stejné firmy… Máma byla nachlazená, proto od počátku tvrdila, že se nezúčastní. A ten blázen, představte si, přivedl svou milenku.

Panebože, asi se musel úplně pomátnout. Na akci společnosti, kde pracuje on i jeho manželka… Já už dlouho říkám, že se po čtyřicítce zbláznil, že ho chytá druhá míza. Některé jeho myšlenkové pochody jsou naprosto nepochopitelné. Tímhle tomu opravdu nasadil korunu.

Na druhou stranu, co já o tom vím. Možná je to celé jinak.

Je mi teprve dvacet pět a život mám pořád ještě před sebou. Moc dobrodružství jsem ještě asi neprožila. Mám dvě sestry, které jsou obě mladší než já, sice jen o dva a čtyři roky, ale obě už mají děti.

Já pořád váhám. Čekám, že najdu lásku svého života, že mi budou lítat v břiše motýlci, až ho potkám.

Zatím jsem ji zažila jen jednou a jak to dopadlo, snad ani nemá cenu zmiňovat.

Nebo možná… No, zkusím něco málo nastínit a uvidíte…

1.kapitola

(Před osmi lety)

Naty

Jsem ve druháku na střední a moje hormony se právě úplně zbláznily.

Svého prince z pohádky jsem poprvé potkala na výletě do Anglie, který pořádala jeho třída. A protože zůstala volná místa, tak se ve škole na nástěnce objevil letáček s možností připojit se, aby naplnili kapacitu autobusu.

Kami za mnou tenkrát přiběhla do třídy.

„Nat, Nat, pojď okamžitě se mnou, tohle musíš vidět," halekala na mě přes celou místnost. Chytila mě za ruku a táhla ven ze dveří. Běžely jsme chodbou až na konec a cestou jsme málem převrhly kbelík uklízečky.

„Neběhat po chodbách!" křičel na nás profesor biologie.

„Poběž, ať to stihneme přečíst. Za chvíli bude zvonit." Táhla mě dál. Vůbec nedbala na to, že si koledujeme o třídní důtku nebo jiný postih.

„Počkej, neblázni," snažila jsem se ji zastavit.

„Hele, koukej, tohle je přesně pro nás, tam se musíme přihlásit," mávala mi před obličejem nějakým letáčkem poté, co jsme konečně doběhly k informační nástěnce.

„Sakra, Kam, ty tvoje nápady… Jednou mě zabiješ," funěla jsem. Cítila jsem srdce až v žaludku, a přitom se snažila zaostřit na papír, co mi cpala pod nos.

Mohli se hlásit jen premianti z ostatních ročníků. Přednost měli mít ti s angličtinou a mezi ně jsem v té době rozhodně patřila. Já a Kami jsme se rozhodly, že by to pro nás bylo zajímavé, že zkusíme své štěstí. A podařilo se, vybrali nás. V posledním školním měsíci jsme konečně všichni vyrazili na dlouho očekávanou akci.

Dnes už bych nic takového nepodnikla, cením si vlastního pohodlí, a to, co jsme podstoupili při cestě tam a zase zpět, už nikdy nechci zažít.

Celou trasu jsme jeli autobusem, bez možnosti nějakého pořádného spánku. Nemohli si vybrat snad horší dopravní prostředek, ale na druhou

stranu zase chápu, že šlo o studentský výlet a oni chtěli, aby to nestálo moc peněz.

Tento byl však tak starý, že neměl ani klimatizaci, a navíc byl tak hlučný, že jsem měla dojem, že se snad každou chvíli rozpadne. Jak vůbec něco takového mohlo mít povolení jezdit po silnicích? To jsem nechápala.

„Co si pouštíte?“ otravoval nás už poněkolikáté Alex, který seděl v řadě před námi – sám. Byl taková primadona, že odmítal mít nějakého souseda, a přitom pak obtěžoval všechny v okolí svými dotěrnými dotazy.

„Nic pro tvoje uši,“ usadila ho Kami. Nebo si to spíš myslela, protože Ken, jak jsme spolu Alexe přejmenovaly, se jen tak odbýt nenechal.

„Nebuď labuť, Kam, a pošli to sem na chvilku,“ vnucoval se znovu.

„Najdi si jinou zábavu a nepruď,“ přidala jsem se, a to ho na chvilku odradilo.

První den nám trochu trvalo, než jsme zapadly do kolektivu třídy, která zájezd pořádala. Přece jen jsme pro ně obě byly „zajíci“, o rok níž. Zpočátku se s námi nijak moc nebavili, jedinou výjimkou byl Ken, o jehož společnost jsme ale nestála ani jedna z nás.

Když jsme po celodenní šílené cestě dorazili ke trajektu, jako by se něco změnilo. Autobus zaparkoval uvnitř obrovské lodi a my se mohli všichni pořádně protáhnout jinde než při procházení uličkou nebo na zastávce na benzínce.

„Konečně nás vypustili z klece,“ vykřikoval Ken a bylo mu jedno, kdo ho slyší. Všichni se za ním otáčeli a někteří si dokonce ťukali na čelo.

„On se snad zbláznil,“ otočila jsem se ke Kam.

„Jednou na něj taky dojde a někdo mu srazí hřebínek,“ konstatovala.

Celá skupina se postupně přesunula na palubu, kde bylo několik barů, restaurací i malých rychlých občerstvení. Spousta z nás toho využila, protože svačiny z domova už skoro všem došly. Stály jsme s ostatními ve frontě a probíraly, co si koupíme.

„Co si dáme, Nat? Já mám chuť na nějakou prasárničku. Něco jako pořádnej šťavnatej burger s extra porcí sýra. Mňam,“ šeptala mi Kami do

ucha a paží mě objímala okolo ramen. Otřásla jsem se při představě jejích oblíbených „dobrot“.

„Kam, neblázni, mě osobně tu nic moc neláká. Asi si koupím jen salát nebo bagetu. Mám strach, aby nám akorát nebylo špatně. Možná by bylo lepší počkat až do hotelu, tam budeme mít pořádnou večeři,“ usměrňovala jsem její chutě.

„Ty jsi tak moc zásadová, Nat. Měla by ses na to vykašlat a trochu se odvázat,“ pronesla trpce, a přitom se na mě sladce usmála. Hodila směrem ke mně postoj, že se vykroutila a sama sebe poplácala po boku.

„Tenhle zadek už seděl dost dlouho a potřebuje energii. Já jdu prostě na ten burger. Ty si dej třeba salát. Tvoje volba,“ otočila se ke mně zády a pomalu odplouvala ve frontě.

Zůstala jsem stát jako opařená. Takovou reakci jsem od ní nečekala. Jak najednou takhle mohla otočit? Tohle přece nebyla moje Kam.

Někdo mi vzal moji kámošku! Co jste s ní proboha udělali?

V tu chvíli ke mně přistoupil kluk, kterého jsem již dříve zaregistrovala v zadní části autobusu. Jmenoval se Marty a já ho zaznamenala už před několika hodinami. Byl evidentně bavič a kdykoliv něco pronesl, tak se všichni v jeho okolí hlasitě smáli.

Co si budeme povídat, mně také naprosto očaroval. Měl nádherné velké hnědé oči, lehce odrostlé vlasy a byl minimálně o hlavu vyšší než já, a to jsem nepatřila mezi žádné trpaslíky.

Mých sto sedmdesát pět centimetrů bylo v naší třídě hodně neobvyklých. Většina děvčat byla o dost menší. Líbili se mi vysocí kluci a on měl v sobě něco, co mě k němu přitahovalo.

Prostě přesně můj typ.

„Čekáš na burger? “ zeptal se.

„Jo, jo… jasně,“ lhala jsem, i když jsem rozhodně zrovna tohle nechtěla. Už jen to, že mě oslovil, mě dostávalo do kolen.

„Tak, prosím, drž místo. Skočím se zeptat kluků, co si dají,“ nečekal na mou odpověď a zmizel.

Již dříve se mi hodně líbil. Když jsme se občas potkávali na chodbách školy, pokaždé pro mě byl problém od něho odtrhnout pohled. Ale já pro

něj neexistovala. Vždy měl okolo sebe houf obdivovatelek, ale těm jsem se nemohla rovnat.

Ne že bych byla ošklivá, to vůbec. Ani sebevědomí mi nechybělo. Jen jsem se spíš věnovala studiu a učení. Módní hity oblečení šly mimo mě a podobně jsem na tom byla s líčením a nejrůznějšími oslavami, které se v rámci školních partiček pořádaly. To byly věci, které mě ani trochu nezajímaly. Pro mě bylo důležité mít nejlepší výsledky.

Možná má Kam pravdu a je na čase se konečně trochu odvázat. Doufám, že mi nebude špatně.

Čekala jsem ve frontě na burger, který jsem sice nejdřív nechtěla, ale kvůli pozornosti jednoho kluka jsem byla ochotná svůj názor změnit. Rozhlížela jsem se okolo sebe a netrpělivě přešlapovala.

Už jsem byla skoro na řadě, když se konečně přiřítil Marty ještě s jedním klukem, jehož jméno jsem neznala.

„Promiň, kluci se nedokázali rozhodnout. Proto mi to tak trvalo. Přivedl jsem ale posilu. Sám bych to asi nepobral. Představím vás," otočil se na spolužáka.

„To je Ben a ty jsi… Sakra, vím, že s námi jedeš v autobuse, ale nevím, jak se jmenuješ," zjišťoval.

„Jsem Natálie, klidně mi říkejte Naty," podala jsem ruku nejdřív Benovi a pak se otočila zase k Martymu. „Naty, těší mě," zadívala jsem se mu do očí, a to jsem asi neměla dělat.

Ty jeho oči… hnědé, medové, jako by byly záplatou na všechna moje trápení. Jeho pohled mě propaloval až do žaludku a stisk jeho ruky mi šířil brnění celým tělem, až jsem se otřásla.

Abych se vzpamatovala, přešlápla jsem si a sklopila oči k našim rukám.

„Jsme na řadě," přerušil nás Ben.

Oba přistoupili k pultu, Marty vytáhl z kapsy papír s poznámkami, co koupit, a nadiktoval objednávku obsluze.

Páni, umí skvěle anglicky, a to jsem si myslela, že já jsem nejlepší z ročníku.

„Co si dáš, Nat?" zeptal se mě, když přečetl vše z útržku.

„V pohodě, objednám si po vás.“

„Ani náhodou, celou dobu jsi držela místo, takže dnes je to na mě. Zvu tě. A bez diskuze,“ zavelel v závěru neoblomně.

„No, jestli mají salát. Dám si zeleninový nebo s tuňákem. Nebo třeba krůtím či kuřecím masem, prostě jakýkoliv… jen prosím bez koriandru,“ vymáčkla jsem se konečně.

„Nečekala jsi na burger?“ zeptal se s povytaženým obočím.

„Ale jo, jen… jestli nemají salát, dám si burger,“ odpověděla jsem provinile.

„Dobře, uvidíme, co se s tím dá dělat,“ s těmi slovy se otočil zpět k pultu a probíral můj požadavek s prodavačem.

Panebože, to jsem se tedy ztrapnila. Teď mu musí být jasné, že jsem jen kvůli jeho společnosti potvrdila, že čekám na burger.

Sakra, to je ostuda!

Kluci vzali vše, co nám vyskládali na pult, a mně nezbylo nic jiného než jít za nimi ke zbytku jejich party, která držela místo u největšího stolu na palubě.

Procházeli jsme okolo Kami a já chtěla zaplout na židli vedle ní, když se Marty zastavil, chytil mě za ruku a jako by nic pronesl.

„Pojď, Nat, sedneš si k nám a tvoje kámoška se může taky přesunout,“ podíval se nejdřív na mě a pak na Kam, která se okamžitě začala zvedat. Pak už mě jen táhl za sebou a nepřipouštěl nejmenší diskuzi.

Co se to děje? Všichni ho poslouchají na slovo, včetně mé nejlepší kamarádky. To se nepodobá ani mně ani Kam.

A co ti ostatní? Copak on je tady snad šéf?

Došli jsme k místu, které obsadila partička ze zadní části autobusu. Ben se usadil a položil všechno občerstvení na stůl. Na nás zbyla tři místa v čele.

Marty mě chytil za pas a přitáhl si mě před sebe. Jeho dotyk mi i přes tričko způsobil další brnění, které se mi šířilo celým tělem.

Co to, sakra, je?

„Kluci, tohle je…“ naklonil se ke Kam a ta mu něco řekla. „To je Kami a tohle Naty,“ ukázal na každou z nás.

„Mě znáte, jsem Marty, a tohle jsou Ben, Dan, Leo, David a Aleš,“ představil kamarády.

„Holky jsou ty dvě druhačky, co jsme vybrali, že pojedou s námi,“ odmlčel se a pak se otočil a rozhlédl po celé skupině. Evidentně promlouval ke všem, nejen k těm u stolu, kde jsme stáli.

„Očekávám, že se k nim budete chovat slušně. Nechci vidět žádné opovrhování ve stylu, že jsou z nižšího ročníku. Obě jsou nejlepší, co nám druhák mohl nabídnout. Nezapomínejte, že jsme se na tom jednomyslně shodli. A vybrali jsme je společně,“ rozhlédl se po všech.

Ben přitakal a vzápětí souhlasně přikývli i ostatní. „Jasné, chápeme.“

„U vás, co tu sedíte, nemám obavy. Budeme mít úkol se o holky postarat a ochránit je před těmi úplnými cvoky. Všichni víte, o kom mluvím,“ zakončil Marty svou řeč a posadil se do čela. Mně i Kam ukázal, ať si sedneme vedle něho.

V tu chvíli se ke stolu za námi řítil Ken a vykřikoval.

„A je to v háji! Benson si ulovil obě holky pro sebe. Že se nestydíš, ty stařečku. Doufám, že se podělíš!“

„Před nimi, to je snad jasné, že?“ doplnil Marty.

„Naprosto, bez obav,“ přizvukovali kluci.

Nějak jsem ještě nechápala tu jejich hierarchii, ale snad nám to někdo časem vysvětlí. Na tenhle výlet jela ryze chlapecká třída. Já s Kami jsme byly kromě profesorky jediné dvě holky v autobuse.

Marty byl opravdu milý a zábavný. S každým si měl co říct. Seděli jsme ještě dlouho poté, co už všichni dojedli. Probírali jsme, jak šílená je cesta tím řvoucím autobusem a jak se všichni těšíme, až dojedeme do Londýna a budeme se moct přepravovat i jinak.

V plánu bylo navštívit více míst, ale na hlavní město jsme měli vyhrazeno nejvíce času. Bohužel jen v Londýně bylo domluvené ubytování. Ostatní již jen projedeme, se zastávkou v nich, a spát budeme cestou v tom příšerném dopravním prostředku. Takový byl zatím plán, který jsme znali.

„Jak vás napadlo se přihlásit na tento výlet, když jsou tu samí kluci? Nemáte strach?“ vyptával se nás Marty.

„Máme se snad čeho bát? Vždyť jsou tu profesoři a výlet organizuje škola. Nemám pocit, že bychom byly s Naty v nějakém nebezpečí. Nebo myslíš, že nám něco hrozí?“ oponovala Kami.

„Upřímně, asi bych si radši dával bacha. Přece jen, nikoho tu pořádně neznáte. A v cizí zemi… Kdo ví, co se může stát?“ strašil nás. „Navíc, koukni na Alexe a jeho partu. On je opravdu případ,“ vysvětloval.

Jó, Alex (Ken, jak jsme si ho přejmenovaly) byl cvok. S Kam jsme se na sebe podívaly a obě se zasmály.

Z Martyho připomínek jsme si ale ani jedna nic nedělaly. Byly jsme nadšené, že se podíváme do Anglie. To pro nás bylo prioritou. Obě milujeme angličtinu a vše, co s ní souvisí. Jet na výlet do země, o které se celý rok jen učíme, pro nás bylo splněným snem.

V naší třídě se nám říkalo *středověké město,* byly jsme obě chytré a všichni nás považovali za premiantky ročníku. Dosud jsme obě veškerý svůj volný čas věnovaly jen studiu a tento výlet byl pro nás takovou menší rebelií k zažitým stereotypům. Navíc byl konec školního roku a známky byly již uzavřené, proto jsme neměly co ztratit.

Chtěly jsme si výlet užít a nenechaly si naše plány zkazit.

Během hodinové cesty přes kanál La Manche se strhla bouře. Seděli jsme v restauraci a povídali si, když na loď narážely opravdu vysoké vlny. Některé se dokonce rozprskly až na otevřenou palubu.

Ačkoliv nám profesoři vykládali, že trajekt je obrovský, že se nemůže nic stát, přesto jsme s Kam pociťovaly mírné napětí.

Marty to na nás poznal a snažil se nás rozptýlit zábavnou historkou. Když to nepomáhalo, došel k baru pro mini drinky v plechovce, prý abychom se psychicky posilnily. Ani jedna z nás v podstatě alkohol nepila, vždyť jsme byly nezletilé. Proto nás musel maličko přemlouvat.

Nakonec jsme si daly říct a musím se přiznat, že mi to opravdu pomohlo. Najednou se mi nic nezdálo tak hrozné. Naopak přišlo mi vtipné, že jsem si takové věci vůbec dokázala připustit a nechala se zastrašit obyčejnou bouřkou.

Vždyť tolik miluju vodu!

K našemu stolu se přidali další spolužáci. Jen ti, co obletovali Kena, se drželi v ústraní. Začínalo mi pomalu docházet, že třída se dělí na dva tábory. Jeden Martyho a druhý Kenův. Byly jako dva válčící klany.

Nedávala mi ale smysl Alexova poznámka o stařečkovi.

Musím zjistit, co tím myslel.

Díky veselé společnosti veškerý strach zmizel a my se všichni velmi dobře bavili. Kluci nás přijali mezi sebe a já cítila, že tenhle výlet bude opravdu stát za to.

S Martym jsme po sobě pořád koukali, ale před ostatními jsem nechtěla na sobě dát znát, jak moc je mi sympatický.

Pár minut před připlutím do přístavu jsme všichni zamířili zpět do autobusu.

2.kapitola

(Před osmi lety)

Naty

Partička v zadní části autobusu se přeskupila a já se najednou ocitla úplně v rohu v poslední řadě a vedle mě se posadil... kdo jiný než Marty.

Nejdřív jsem si připadala trapně, přece jen byla tu spousta lidí a mohlo by jim být divné, proč si prohazujeme místa. Byla jsem nervózní, co si ostatní o mně pomyslí. Kami na mě mrkla z našeho původního místa a ukázala mi palec nahoru. Pak mě můj nový soused vzal jemně za ruku a palcem hladil po dlani.

A já se pomalu uklidnila.

Nedělám přece nic špatného. Jen si povídáme a jsme přátelé.

Tyto myšlenky a jeho doteky na mé ruce mě nakonec ukolébaly ke spánku. Mému prvnímu za celou cestu.

Na tváři mě polechtal příjemný dotek.

„Naty, vstávej. Už jsme na místě," doléhalo ke mně zdálky.

„Hm, ještě chvilku," snažila jsem se odstrčit toho dotěrného „budíka."

„Zlato, vstávej. Už je čas." To mě probralo. „Zlato" mi říká táta, když je v dobré náladě. Myslela jsem si, že jsem zaspala do školy nebo něco podobného.

Rychle jsem otevřela oči a zrudla úplně od hlavy až k patě. Protože jsem zjistila, že jsem nebyla doma v posteli, ale v autobuse, a hlavu jsem měla položenou na stehnech někoho v modrých džínech s nápadnou boulí v rozkroku.

Narovnala jsem se a nevěděla, co mám říct.

Bože, já usnula. A doslova jemu v klíně.

A to, co mě tlačilo muselo být… Ani nechci pomyslet.

Zčervenala jsem snad ještě víc. I bez zrcátka mi bylo jasné, že je vidět, jak moc se stydím. Zahleděla jsem se do těch jeho nádherných hnědých očí a pohledem se omlouvala. Pak jsem to pro jistotu zkusila i slovně.

„Pro-promiň, snad jsem…“ koktala jsem. „Vůbec netuším, jak je možné, že jsem usnula na tobě,“ nenacházela jsem správná slova a říkala nesmysly.

Tváře mi hořely, tentokrát z mé vlastní neschopnosti se vymáčknout.

Panebože, a to si říkám premiantka ročníku!

„Neblázni, nic se přece nestalo,“ zašeptal a zastrčil mi při tom rozcuchané prameny vlasů za ucho. Pak se ke mně nahnul a políbil mě na čelo.

A to byla poslední kapka! Zčervenala jsem víc než rajče. Po tomhle už nikdy nebudu mít normální barvu. Vůbec jsem nechápala, co se to děje. Celý rok jsem pro všechny byla neviditelná, a teď mě nejkrásnější kluk na škole políbil na čelo…

Uf, asi potřebuju studenou sprchu.

Ne že bych dřív s nikým nic neměla, zase taková puritánka jsem nebyla. Měla jsem kluky. No dobře, jen dva. Ale s oběma jsem se dostala dál než jenom k puse na čelo.

Jenže ještě nikdy se mi nestalo, že bych z některého měla motýlky v břiše tak jako z Martyho. Vždyť jsem úplně ztratila řeč jen z pohledu na něj. S ním jsem snad musela přijít o rozum. Každá věta pro mě byla problém, jako kdyby se mi vše vykouřilo z hlavy. Možná to bylo znamení.

*****

Všichni se hrnuli ven z autobusu, aby je vzápětí zarazili profesoři a nahnali k zavazadlovému prostoru. Já se pomalu šourala ven jako jedna z posledních a za mnou šel už jen Marty, který posbíral naše příruční batohy.

„Tady se o sebe musíte postarat sami, mládeži. Nejsou tu žádní pikolíci ani vaši rodiče. Takže nástup a každý si dojde pro kufr,“ dirigovala nás profesorka angličtiny.

„Až si najdete svá zavazadla, sejdeme se před vchodem do hotelu a řekneme si další instrukce,“ uzavřela tím diskusi. Pak už se ke všem otočila zády a zamířila k budově, která sice trochu připomínala panelák, ale určitě bude na přespání stačit.

Už se nemůžu dočkat!

Před bočními dveřmi našeho autobusu se utvořila skupina chlapců, kteří chytře vytvořili podávacího hada. Dva kluci si přidřepli a vyndávali postupně všechny kufry ze zavazadlového prostoru. Každý vytažený kus pak předávali vždy dvěma dalším za sebou.

Neuvěřitelné!

Byli sehraní a kupodivu akční, a co víc, vůbec neprotestovali. Čekala bych mrmlání a remcání na slova profesorky, ale nic takového se nestalo. Naopak se s nadšením vrhli do práce. To mě překvapilo.

V naší třídě se pomalu holka musela prosit kluka, aby jí podal něco třeba z horní police. Tady to ale fungovalo samo od sebe. Možná jiná výchova? Nebo to bylo tím, že byli o rok starší než my? To asi těžko, spíš sehraný kolektiv.

S Kami jsme stály až poslední v řadě. Kluci nám vůbec nedali možnost se zapojit. Pořád se ale neobjevovaly naše kufry.

Kde mohou být?

Rozhlížela jsem se a pak jsem je uviděla. Oba zůstaly vpředu, ale nikdo je dál neposouval. Chtěla jsem pro ně dojít, ale zastavil mě Ben, abych prý počkala, až všechno vyndají.

Dobře, pomyslím si. *Aspoň se jim tam nepleteme, když to mají tak pěkně zorganizované*.

Všimla jsem si, že Marty byl něco jako vůdce. A nevelel jen skupině ze zadní části autobusu, se kterými jsme seděli u stolu na trajektu.

Už jsem je začínala poznávat a ukládat si do paměti jejich obličeje.

Cokoliv totiž řekl, celá třída okamžitě udělala. Zorganizoval tento systém a nikdo s tím neměl žádný problém. Bylo to tak podivné, jako kdyby byl jejich bůh, nebo co tohle mělo znamenat.

Ani Alex neprotestoval, což už bylo nadmíru podezřelé.

Když byl zavazadlový prostor prázdný, přišli k nám další dva kluci s našimi kufry. Vůbec nám je nepředali, naopak si k nim ještě přibrali naše příruční batůžky a prošli okolo nás se slovy. „Doneseme vám to dovnitř.“

Pak zmizeli směrem k otáčejícím se dveřím ve vchodu do našeho současného ubytování.

Obě jsme jen zíraly s otevřenou pusou a nevěřily vlastním uším i očím.

Netušila jsem, jestli to bylo tím, že jsme byly mezi cestujícími pouze dvě holky, nebo jestli tohle svoje „gentlemanství“ měli vrozené. Každopádně jsme já i Kami byly velmi překvapené, takhle se k nám ještě nikdo nikdy nechoval.

Asi by stálo za to poučit spolužáky z naší třídy, jak by měli přistupovat k ženám a dívkám. Mohli by si z kluků ze třeťáku, brát příklad.

„Dobře.“ Bylo jediné, co jsme dokázaly říct. Navíc jsme se nezmohly. Otočily jsme se a šly za nimi k místu, kde již čekali profesoři.

„Pánové, je od vás milé, že jste se postarali o děvčata,“ chválila je profesorka. „Pojďte si pro klíče.“

„Alex bude mít na přání rodičů vlastní pokoj. Jde o standardní ubytování pro jednoho. Kdo by chtěl mít něco proti, vězte, že není co závidět. Ostatní budete mít stejný komfort jako on, možná i větší. A teď si pojďte pro klíče.“

Postupně jmenovala dvojice, které se rozhodly ubytovat spolu.

„Odneste si věci na pokoje, vybalte si a za půl hodiny se sejdeme v restauraci na večeři. Tam probereme detailní plán na zítřek,“ odmlčela se a sledovala, jestli ji vnímáme.

Všichni ji sledovali a nikdo neměl žádné připomínky.

„Pak budete mít volno, které můžete strávit, jak chcete. Jedno, prosím, mějte na paměti. Neodcházejte daleko od hotelu. Buďte pouze v jeho nejbližším okolí. A všichni si na pokojích dobijte mobilní telefony. To je podmínka hlavně pro ty, kdo se budou chtít projít. Musíte zůstat v kontaktu a mít zapnuté sdílení polohy,“ zaměřila pohled na Kena a svraštila obočí.

„To platí i pro tebe, Alexi!“ dodala ostřeji.

„Tím se dostávám k vám dámy, Kamilo a Natálie. Nasdílejte se Martymu a ještě alespoň někomu z profesorů. Obě, prosím, je to kvůli bezpečnosti,“ ukončila svůj proslov a mě přišlo vše naprosto logické a správné.

„Proč zrovna jemu? Nabízím své služby, ať se nasdílí mně," navrhoval Ken.

„Ne, řekla jsem Martymu a nebudeme o tom diskutovat," rozhodla profesorka a my sledovali vztekajícího se Alexe, jak naštvaně míří do budovy.

„To zní rozumně," souhlasily jsme obě a okamžitě jsme si s ostatními vyměnily telefonní čísla a nastavily vše potřebné. Pak jsme se všichni přemístili dovnitř hotelu. Kluci byli opravdu skvělí a odnesli nám naše kufry až do pokoje, který jsme jako jediné dvě dívky dostaly společný.

Když všichni odešli, zůstal jen Marty.

„Po večeři se půjdeme projít," mrkl na mě a políbil mě opět na čelo. Jako kdyby řekl a udělal naprosto běžnou věc. Pak se prostě jen otočil a vyšel na chodbu.

Zůstala jsem zírat s otevřenou pusou a neměla slov. Za nic se nestyděl a choval se naprosto nenuceně dokonce i před Kami. Zato já byla v rozpacích.

Jakmile se za ním zavřely dveře, má nejlepší kamarádka začala nadšením poskakovat po místnosti.

„Teda ten je boží, Naty. Viděla jsi jeho výraz? Vůbec z tebe nespustil oči. A jak si tě zabral pro sebe už na trajektu," tančila okolo mě.

„Třeba by z toho mohlo být i něco víc. Co myslíš?" pozorovala mě a dloubla do mě loktem.

Nevěděla jsem, co na to říct. Sice jsem byla opravdu ráda, že se mnou takhle moc prožívala vše, co se mi stalo. Ale netušila jsem, co s tím.

Ano, s klukama jsem měla trochu zkušeností. Ale těžko říct, jestli se zrovna ty mé mohly považovat přesně za to, co by měl každý člověk nebo spíš holka v mém věku prožívat. Kami byla mým jediným hromosvodem, který mě mohl vést mými prožitky, nikoho dalšího jsem neměla.

Musela jsem její nadšení trochu krotit. Znala jsem sebe a své možnosti, možná i podmínky pro trvalý vztah. Proto jsem z toho nechtěla vyvozovat až tak definitivní závěry jako ona.

„Neblázni, prosím tě. Vždyť se spolu bavíme jen pár hodin. Nemusí to vůbec nic znamenat. Za celý rok si mě ve škole ani jednou nevšiml.

Možná je to jenom kvůli tomu, že jsme tady jediné holky. Nic víc v tom nehledej," snažila jsem se jí rozumně vysvětlit, že o nic nejde.

„Když myslíš…" kroutila hlavou, a přitom se usmívala od ucha k uchu. „Já bych to viděla tak, že on bude tvůj první."

„Kami, a dost! Ani náhodou to nevyslovuj nahlas. Nechci, aby i tady bylo moje panenství veřejným tajemstvím. Jenom já rozhodnu, kdy to bude a s kým," šeptala jsem jí do ucha, kdyby snad i stěny měly uši.

„Neboj, nejsem padlá na hlavu. Nikomu nic neprozradím. Jak dlouho už jsme kámošky? Snad sto let! Moc dobře víš, že bych nic nevykecala," zvážněla, jako kdyby nad něčím přemýšlela.

„Zase na druhou stranu, je opravdu kus a chová se jako gentleman. Myslím, že byste byli pěkný pár," dodala, aby mě uklidnila.

Nevím…

V jednom ale měla pravdu. Marty se mi opravdu hodně líbil. Žádný z mých dřívějších kluků mě takhle moc neuhranul.

První z nich byl opravdu fešák a já si kdysi myslela, že by to mohlo vyjít. Ale něco se tenkrát pokazilo. Možná jsem pro něj byla příliš nezkušená a postelové hrátky v mém podání mu nestačily. Pořád chtěl víc a v jednom kuse o tom mluvil, ale já se ještě necítila připravená. Chtěla jsem své poprvé prožít podle sebe a on neměl v plánu čekat.

Prostě to nevyšlo a konec. Nebylo, co řešit!

S důvěrou v Kami jsem neměla žádný problém, znala jsem ji opravdu velmi dobře. Věděla jsem, že by o mně nikde nic nevykládala, nikdy by nešla proti mně, ani mi vědomě neublížila.

To samé jsem byla pro ni já.

Byly jsme nejlepší kamarádky už od mateřské školky. Naši rodiče bydleli ve stejné ulici a my dvě vyrůstaly v podstatě spolu, buď u nich nebo u nás na zahradě. Měly jsme báječné dětství a já byla ráda, že jsme se nerozdělily ani při výběru střední školy.

A teď jsme zase spolu, tady v Anglii.

Náš první velký výlet, jen my dvě bez našich rodin. Obě jsme očekávaly maximum. Jak se říká ber, co se nabízí. A my hodlaly brát, dokud to půjde. Bez následků, bez závazků, bez skrupulí. Byly jsme obě

sice o rok níž než parta těch třeťáků, ale byly jsme sebevědomé a naprosto oddané našemu záměru. Chtěly jsme si výlet užít se vším všudy, ať už to znamená cokoliv.

Shodila jsem ze sebe mikinu i tepláky a zamířila do koupelny osvěžit se po dlouhé cestě. Kam mě následovala a měly jsme co dělat, abychom stihly včas dorazit na večeři.

Půl hodiny pro dvě holky v pokoji s jednou koupelnou?

Opravdu málo času!

*****

Marty

Co zase ten Alex vyváděl? Na lodi se choval jako kdyby mu bylo čtrnáct, jako zamrzlý puberťák.

Jasně, byl jsem starší než všichni ostatní, ale říkat mi „stařiku“, to už vážně přehnal. Asi bych si s ním měl promluvit a vysvětlit mu, jak se chová dospělý chlap. Na druhou stranu, kdo ví, jaký jsem byl já v jeho věku. Možná ještě horší.

Sedím v autobuse a přemýšlím nad vším možným. Snažím se odvést myšlenky od toho pokladu, co mi hlavou leží na mém ptákovi.

Sakra, je tak nádherná a on mi to dává jasně najevo.

Přemýšlel jsem nad tím, jak se stalo, že jsem právě tady.

Začalo to po návratu z Ameriky, kde byl táta pracovně, a vzal nás všechny s sebou. Po šesti letech, které jsme tam strávili, ho přesunuli do Austrálie. Máma se rozhodla, že se spolu vrátíme do Čech a on odletí sám.

Potřeboval jsem si dodělat střední školu. Bohužel tu, kterou jsem studoval ve Státech, český školní systém neuznával.

Návrat pro mě byl těžký. Neměl jsem v sobě tolik disciplíny, abych zvládl studovat dálkově. Proto jsem se rozhodl nastoupit na běžné denní studium. Naštěstí mi díky rozdílovým zkouškám uznali aspoň dva roky, proto jsem šel rovnou do třeťáku. Už takhle jsem byl o pět let starší než kluci ve třídě a začínat znovu od prváku, bych nejspíš nezvládl.

Prvních pár měsíců bylo otřesných. Trvalo skoro rok, než jsme s mámou zařídili vše, co bylo potřeba, abych mohl nastoupit do školy.

Nemohl jsem si zvyknout. Všichni moji přátelé zůstali v Americe.

Na druhou stranu bylo asi dobře, že jsem odjel. Byli jsme tak rozjetí, že jsme si koledovali o pořádný průšvih. Návratem jsem přišel o hodně. Chyběly mi párty každý druhý den a holky do postele na jednu noc.

Nikoho jsem neznal. Začínal jsem zase od začátku.

Díky tomu jsem ale přišel na to, že image namakaného frajírka bez mozku je vlastně k ničemu. Nikdo mě nebral, a to myslím doslova.

Nastěhovali jsme se do nového domu, který nechal táta postavit, než jsme se vrátili. V okolí nežily žádné rodiny s dětmi v mém věku.

Vzhledem k věčnému stěhování jsem byl ve spoustě věcí pozadu. Ve svých třiadvaceti letech jsem byl teprve ve třeťáku na střední, což byl věk už pro vysokou školu. V Americe to bylo každému jedno, ale v Čechách jsem všude vyčníval.

Musel jsem se obrnit proti takovým hejtům, jaké třeba zrovna teď předváděl Alex. Jeho chování bylo trapné, jenže on to ještě nevěděl. Musel k tomu teprve dospět, stejně jako já.

Sklopím pohled a prohlížím si Naty, jak klidně spí. Něco se jí musí zdát. Pod víčky jí kmitají oči, jako kdyby sledovala nějaký film.

Je opravdu nádherná. Dlouhé světle hnědé vlasy jí zakrývají kousek tváře. Odhrnu jí jeden pramen za ucho, abych ji viděl celou.

Má tvář anděla, kterého si já rozhodně nezasloužím. Možná bude i nevinná. Měl bych ji nechat být, ale nemohu si pomoct.

Už ve chvíli, kdy jsem uviděl její fotografii na přihlášce, jsem měl jasno. Hlasovala pro ni většina kluků a já nebyl výjimka.

Uhranula mě a měl jsem co dělat, abych ji oslovil teprve až na trajektu. Seděla několik řad přede mnou a já ji celou cestu pozoroval. Ty ladné pohyby, když si zastrkávala vlasy za ucho… Ten hlas, když se smála s kámoškou a myslela si, že je nikdo neslyší…

Od té doby, co v Praze nastoupila, od ní nemohu odtrhnout oči. A od té doby, mi v jednom kuse stojí. Chci ji. O tom není pochyb. Ale musím to

udělat správně. Nechci už holku na jednu noc, chci víc. Jsem už dost starý, abych věděl, jak mám žít.

Moje snaha je zase k ničemu. Vše, na co jsem myslel, abych odvedl své myšlenky jinam a hlavně, aby mi přestal stát, bylo zbytečné.

*Stačí jediný pohled na **NI** a je to zpátky.*

Blížili jsme se k hotelu v Londýně, kde strávíme tři noci. Nechtěl jsem Nat budit, byla tak klidná, že mi jí bylo až líto.

„Naty, vstávej. Už jsme tady.“ Pohladil jsem ji po tváři a zašeptal.

„Hm, ještě chvilku,“ zamumlala a snažila se mou ruku odstrčit.

„Zlato, vstávej, už je čas,“ zkusil jsem to ještě jednou.

S šokem ve tváři otevřela oči. Protáhla se a okamžitě zrudla. Sledoval jsem tu rozespalou, právě probuzenou krásku a byl jsem v pasti.

Myslím, že jsem se právě zamiloval.

3.kapitola

(Před osmi lety)

Naty

Večeře byla výborná a profesorka nám načrtla zítřejší plán. Skvělé bylo, že jsme se po Londýně mohli pohybovat, jak jsme chtěli. Pod jedinou podmínkou, že utvoříme týmy a v nich se budeme pořád držet spolu. Zároveň ty skupiny musely být mezi sebou propojené alespoň přes jednu sdílenou osobu.

I tohle měli opravdu dobře vymyšlené. Všichni jsme byli pod dohledem, a přitom nám dopřáli volnost. Přece jen už jsme byli skoro všichni dospělí. Mně a Kami sice bylo teprve sedmnáct, ale kluci už jsou plnoletí, proto jsem si přístupu profesorů opravdu vážila.

Na druhou stranu bylo velmi odvážné dát puberťákům tak velkou důvěru. Ale když jsem nad tím uvažovala, tak jen to, jak se postarali o všechna zavazadla, dávalo jasně najevo, jak byli sehraní a hlavně rozumní. Možná víc než kdejaká dívka v jejich věku.

Na prohlídku Londýna jsme z celkové doby výletu měli vyhrazeny tři dny. Plánovali jsme využívat převážně místní dopravu. Spletitá mapa metra mě sice nejdřív trochu děsila, ale určitě jsme to mohli zvládnout

Ve skupině je nás víc, dáme hlavy dohromady a tu pavučinu určitě rozmotáme. Doufala jsem, jak jinak.

Nejvíc jsem se těšila na vyhlídku z horního patra „doble deckeru“. Ikonického červeného dvoupatrového autobusu a stejně barevné telefonní budky. Bez toho jsem prostě nemohla odjet domů. Aspoň jednu fotku, minimálně selfíčko, jsem si plánovala odvézt na památku.

„Kdo se přidá do mého týmu a půjde s námi do „pubu“ vedle v ulici?“ vykřikoval Ken přes celou restauraci v okamžiku, kdy ji profesoři opustili.

„On se snad pomátl,“ otočila jsem se ke Kam a v tu chvíli jsem zůstala zírat s otevřenou pusou.

Ona mě vůbec nevnímala, ale sledovala Alexe a jeho diskuzi s ostatními nad pozváním do hospody.

Co se s ní děje? Že on se jí ten praštěný kluk líbí?

„Kam, vnímáš?“ dloubla jsem do ní loktem. Ošila se a odstrčila mou ruku.

„Počkej,“ zvedla se ze židle a zamířila k Alexovi. Něco mu pošeptala do ucha a můj šok se ještě prohloubil.

Opravdu se jí líbí…

„Dámy a pánové, máme prvního zájemce a tím je Kamilaaaaa. Kdo se ještě přidá? Nikdo další? Jedna, dva… Moje nabídka brzy vyprší… Takže neváhejte a posílejte své přihlášky. Kdo ji nepřinese hned, má smůlu. Kami budu oblažovat jen já sám…“ objal ji kolem pasu a vykřikoval, jako kdyby byl na nějaké dražbě.

Nakonec se přidalo dalších osm kluků. Nechápala jsem, co předvádí za divadlo. Kam se vrátila na místo vedle mě a já ji pohledem zpovídala, co to mělo jako znamenat.

„Neřeš, bude sranda,“ odbyla mě mávnutím ruky.

Nepoznávala jsem ji a nerozuměla jsem, co se s ní děje.

V autobuse mi připadlo, že nemohla Alexe vystát. Celou dobu nás otravoval. Měla jsem pocit, že jsme zajedno, jak jsme ho obě posílaly do háje. Že je jen další otrava, který ani jedné z nás nestojí za pohled, natož se s ním vybavovat.

Evidentně něco bylo jinak. Kde jsem ztratila nit?

Je možné, že se mi to celé jen zdá? Nebo se opravdu mýlím? Nebo Kam přeskočilo? Musím tomu přijít na kloub!

Zůstali jsme ještě nějakou dobu v restauraci a probírali naše zítřejší plány, co vše bychom rádi viděli. Profesoři nás opustili a popřáli všem dobrou noc s tím, že do třiadvacáté hodiny by nás rádi všechny viděli v posteli. Do té doby byl program jen na nás. Byl teprve podvečer okolo šesté, ale někteří kluci se rozhodli jít již teď na pokoj a odpočívat.

Ne každý se v autobuse vyspal a obávám se, že pokud bych já na poslední úsek cesty neměla tak pohodlný „polštář“, pak bych také zamířila rovnou do postele.

Seděla jsem ještě chvíli s Martym, Benem a Kami v restauraci. Probírali jsme všechny možnosti na zítra. Ken spřádal plány na návštěvu „pubu“ a neustále sháněl ty, kteří se mu přihlásili.

Kam mi připadala trochu mimo. Pořád odbíhala od našeho stolu k vedlejšímu, kde seděl Alex a stále něco vymýšlel.

„Nat, půjdu s nima, jo?“ pošeptala mi.

„Pochopila jsem, užij si to. Ne, že přijdeš KO a vzbudíš mě, jasný?“ promlouvala jsem jí maličko do duše.

„Neboj, budu v pohodě,“ usmála se na mě svým obvyklým zářivým úsměvem. Zase byla sama sebou, i když jsem pořád nechápala, co vyvádí.

„Vyrazíme asi za půl hodiny, nejdýl za hodinu. A neboj se o mě, mám všechno pod kontrolou,“ ujišťovala mě.

„Věřím ti, sestřičko moje,“ objala jsem ji.

V jednu chvíli jsem si potřebovala odskočit, a protože se mi nechtělo až nahoru k nám do pokoje, využila jsem toalety v přízemí restaurace. Vklouzla jsem dovnitř, kromě běžné potřeby jsem si prohrábla vlasy a opláchla obličej.

Byla jsem rozhodnutá jít s Martym na procházku, jak se zmiňoval před večeří. Zatím ale o ničem nemluvil, ani tomu nic nenasvědčovalo. Nevěnovala jsem jeho plánu proto nijak velkou pozornost a chtěla jsem to nechat plynout přirozeně.

Kam se chystala za zábavou do místní hospody a já bych ráda večer strávila s Martym. Nemělo cenu jí v čemkoliv bránit. Tohle bylo fér pro nás obě.

Upravila jsem si naposledy mikinu a zamířila zpátky ke stolu.

Ve chvíli, kdy jsem vyšla z toalety, se okolo dveří mihl stín a já se ho tak moc lekla, až jsem sebou cukla dozadu. Hlavou jsem narazila do ještě pootevřených dveří.

Byla to taková rána, že mi před očima začaly poletovat hvězdičky. Připadalo mi, že snad musím mít otřes mozku a začala se hroutit ke straně. Tak moc jsem se praštila.

Jako zázrakem vedle mě najednou stál Marty. Podpíral mě, abych neupadla. Okamžitě mi pomohl k nejbližší lavici. Posadil mě a začal zjišťovat, co se mnou je.

„Jsi v pohodě?“ vyptával se. Sedl si vedle a starostlivě si mě prohlížel.

Odpovídala jsem možná trochu zmateně. Nedostala jsem ze sebe smysluplnou větu, proto vytáhl mobil a zavolal profesorce. Ta se objevila během okamžiku a zpovídala nás, co se stalo. Pak odběhla na recepci a diskutovala s paní, která zrovna měla směnu.

Za několik minut dorazil místní zdravotník a začal mě prohlížet. Nejprve mi prohmatával zátylek, potom mi svítil baterkou do očí. Nakonec mě požádal, abych se prošla a popsala mu, jak se cítím.

Jakmile jsem však vstala, zvedl se mi žaludek. Na poslední chvíli jsem se stihla obrátit k odpadkovému koši a vyklopila do něj celou večeři.

Co se to se mnou děje?

Promnula jsem si oči a opatrně se zase posadila. Bylo mi čím dál hůř.

Zdravotník mi prohlédl oči, vyzkoušel další reflexy a nechal z kuchyně donést led na bouli na mé hlavě. Konstatoval lehký otřes mozku a doporučil návštěvu pohotovosti, aby mi udělali rentgen.

To jsem však striktně odmítla, protože už se mi udělalo lépe. On však trval na tom, abychom si na něj vzali kontakt, pokud by se mi náhodou přitížilo. A co bylo nejhorší, zakázal mi celou noc spát.

Panebože, jak po tom celém dni na cestě mám asi vydržet vzhůru?

Byla jsem zoufalá a strašně unavená. Marty seděl vedle mě, držel mě za ruku a přidržoval mi led na hlavě. Byla jsem víc a víc nervózní. Nebylo mi dobře a pohotovost mi nedala spát.

Mám tak velký strach.

Na jednu stranu mi ošetření v nemocnici jen doporučil, ale na tu druhou na mě jak profesorka, tak Marty koukali tak, jako bych měla okamžitě vyrazit.

V žádném případě! Nikam nejedu!

Do žádné nemocnice, ať už v Čechách nebo v Anglii, mě už nikdo nikdy nedostane a rozhodně nebudu veřejně vykládat proč.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Slow Down*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.